

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

5.forduló

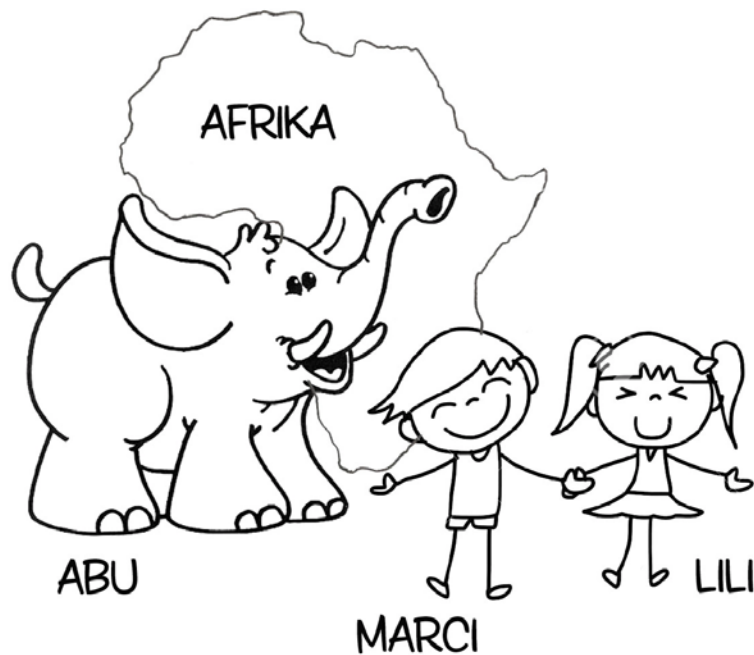
név:..... iskola: oszt.:

Oliver Scherz: Rögtön jövünk, leugrottunk Afrikába

(meseregény részlet)

Naphegy Kiadó, 2014

*A folyó, amely elég hosszú ahhoz, hogy elhangozzon az összes történet
az elefántok óriási családjáról*

1) Hol tértek magukhoz Abu, Marci és Lili?

.....

2) Miért trombitált Abu egy hatalmasat?

.....

.....

3) Hová akarnak eljutni ők hárman?

.....

4) Hogy építettek tutajt?

.....

.....

.....

.....

5) Miről volt híres az elefántok között Abu nagynénje, Susu?

.....

6) Miért vezette az elefántcsordát éppen Abu dédnagymamája?

.....

.....

7) A szűk sziklahasadékban az oroszlán milyen elefántokat kért Abu dédnagymamájától?

.....

.....

.....

.....

8) Mi kell ahhoz, hogy valaki igazán bölcs legyen?

.....

.....

9) Hány éves is Lili?

.....

Következő (AZ UTOLSÓ) feladatlap: 2016. január 18-án, hétfőn

Oliver Scherz: Zógtön jövőnk, leugrottunk Afrika'ba
Naphegykiadó, 2014

illusztrálta: Barbara Scholz

A folyó, amely elég hosszú ahhoz, hogy elhangozzon az összes történet az elefántok óriási családjáról

Abu, Marci és Lili végül aztán egy olvadt hótócsában térnek magukhoz.

– Lili, itt vagy? – aggódik Marci.

– Azt hiszem, igen... – feleli Lili. Még soha életében nem szédült ennyire. Még akkor sem, amikor addig pörgött a kertben, amíg el nem esett.

Abu az agyaraira sandít. – Én akartam fékezni, igazán. Nagyon akartam... – mondja bűnbánó hangon.

Mind a hárman csuromvizesek, és elég reszketős a lábuk, így egy nagy, forró kőre telepsznek megszáradni. Egy elázott keksz is elmajszolnak közben közösen. Részben az éhség, részben a közös majszolás miatt. Tarka,

illatozó vadvirágok tengerében ülnek, és gyümölcstől roskadozó fák veszik őket körül.

– Akkor most már Afrikában vagyunk? – kérdezi Lili ámulva. Mondjuk, nem úgy néz ki, mint ahogy a savannát elképzelte magának.

Abu hatalmasat trombitál, nagyon-nagyon messze elhallatszót, de hiába várják a választ. Senki nem trombitál vissza.

– A közelben nincsenek elefántok – szólal meg Abu, de a biztonság kedvéért azért jó nagyra meresztí a fülét, hogy a legcsekélyebb trombitálást is biztosan meghallja.

Majmok visítozását sem lehet hallani. Csak néhány tücsök ciripelését.

– Azt hiszem, ez még nem Afrika – sóhajt aztán Abu.

– Akkor hol vagyunk? – kíváncsiskodik Lili.

Marci előkotorja a földgömböt a hátizsákjából, és az ujjával követi az útjukat.

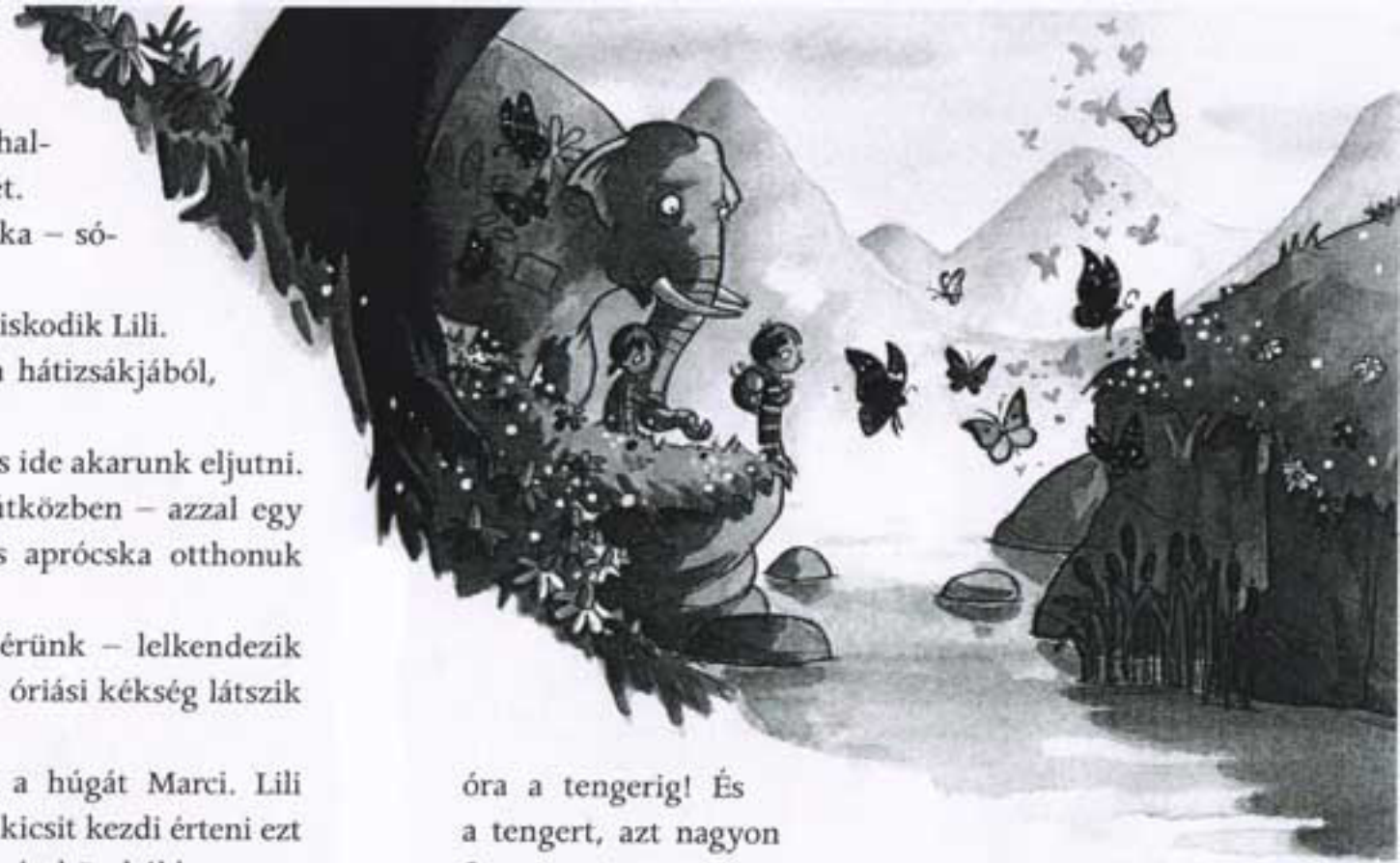
– Innen indultunk – mutatja –, és ide akarunk eljutni. Szóval valahol itt kell lennünk, útközben – azzal egy pontra bök a hatalmas Afrika és aprócska otthonuk között.

– Akkor mindjárt a tengerhez érünk – lelkesedik Lili, mert Marci ujjá alatt csak egy óriási kékség látszik a földgömbön.

– Pontosan, Lili! – dicséri meg a húgát Marci. Lili nagyon büszke magára, mert végre kicsit kezdi érteni ezt a hatalmas földgolyót. De Marcira még büszkébb, mert a bátyja még azt is tudja, hogy a mutató- és a hüvelykujjával hogyan mérje meg a távolságot a glóbuszon.

– A tengerig legfeljebb egy fél országnyi lehet, talán úgy száz kilométer vagy jó két óra, ha az ember gyorsan szalad.

Hát igen, egy nagy testvérrel remekül be lehet barangolni a világot, gondolja magában Lili, és jól kinyújtóztatja a lábát. Már nem is reszket annyira. Már csak két

óra a tengerig! És a tengert, azt nagyon fogja szeretni.

Ahogy mind a hárman újra megszáradtak, követni kezdenek egy csomó menetelő hangyát. Egészen a hatalmas folyó partjáig. A folyók mindig lefelé folynak, vagyis Dél felé, gondolja Marci, és úgy határoz, hogy tutajt építenek maguknak.

– És miből építünk tutajt? – érdeklődik Lili.

– Fatörzsekből! – jelenti ki Marci. Hiszen Abunak is rá kell férnie.

Így aztán Abu segítségével széles tutajt építenek óriási fatörzsekéből. Indákkal összekötözik a fákat, és a réseket mohával tömik ki. Zászlóként pedig Marci tartalék, meleg zoknija szolgál. Vidáman tarkállva táncol a szélben a tutaj orrában ágaskodó zászlórúd tetején. Marci végül nádból és fakéregből még evezőt is készít mindenkinek.

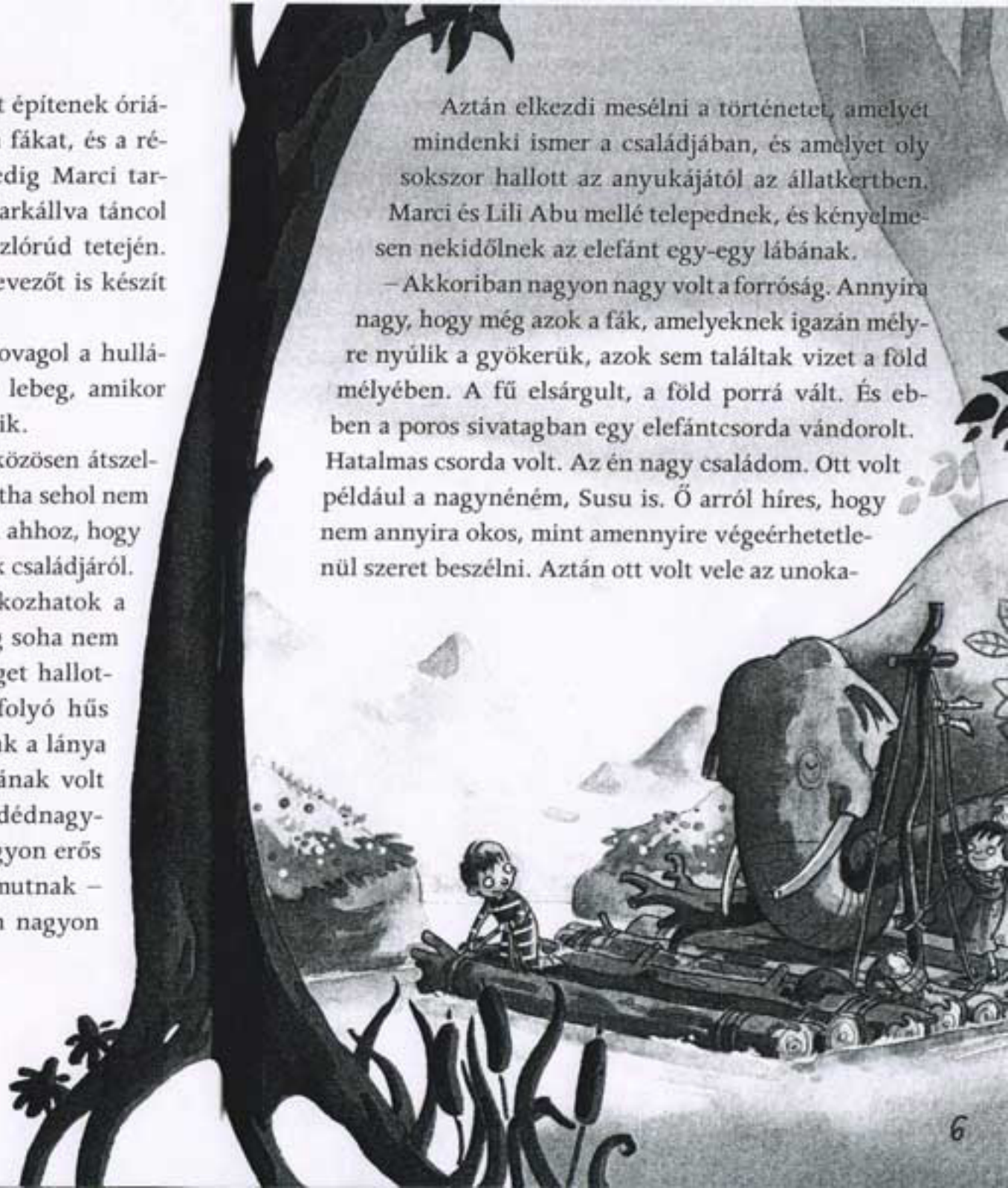
Ahogy vízre teszik, a tutaj vidáman lovagol a hullámok tetején. Még akkor is könnyedén lebeg, amikor utolsóként Abu is óvatosan rámerészkedik.

Így aztán elindulnak a folyóval, hogy közösen átszeljék az országot. A folyóval, amelynek mintha sehol nem lenne vége. A folyóval, amely elég hosszú ahhoz, hogy az összes történetre jusson idő az elefántok családjáról.

– Úgy örülök, hogy hamarosan találkozhatok a családommal! – sóhajtja Abu. – Bár még soha nem találkoztam velük, hallani már rengeteget hallottam róluk – azzal nagyot szippant a folyó hűs vizéből. – Az anyukám az ő anyukájának a lánya volt. És az anyukája meg az ő anyukájának volt a lánya, ha értitek, mire gondolok. A dédnagyanyám nagyon bölcs elefánt volt. És nagyon erős is! Olyan agyarak voltak, mint egy mamutnak – Abu ekkor kis szünetet tart. Láthatóan nagyon elmerül gondolataiban.

Aztán elkezdi mesélni a történetet, amelyet mindenki ismer a családjában, és amelyet oly sokszor hallott az anyukájától az állatkertben. Marci és Lili Abu mellé telepednek, és kényelmesen nekidőlnek az elefánt egy-egy lábának.

– Akkoriban nagyon nagy volt a forróság. Annyira nagy, hogy még azok a fák, amelyeknek igazán mélyre nyúlik a gyökerük, azok sem találtak vizet a föld mélyében. A fű elsárgult, a föld porrá vált. És ebben a poros sivatagban egy elefántcsorda vándorolt. Hatalmas csorda volt. Az én nagy családom. Ott volt például a nagynéném, Susu is. Ő arról híres, hogy nem annyira okos, mint amennyire végeérhetetlenül szeret beszélni. Aztán ott volt vele az unoka-

testvérem, Harun. Harun, aki magasabbra emelte a fejét, mint bárki más. „Ő lesz a szavanna büszkesége”, mondogatta róla mindig a mamám. Őt követte a húga, a másik unokatestvérem, Adumadan.

Utána még az orrszarvúk is megfordultak, olyan szépen, ezüstösen csillogott a bőre a napfényben. Őt követték a nagynéném néneji, őket meg az ő néneik és a gyerekeik gyerekei, és így tovább. És az egész csordát a dédanyám vezette. Aki a saját dédanyjától tudta, hogy hol lehet a szikkadt, kiszáradt földben vizet találni. Tudta, hogy merre zöld még a fű. Ezt persze nemcsak ő tudta. Hanem például az oroszlánok is. Ők is ismerték az utat a vízhez. És ismerték az elefántok útját is. „Legyetek óvatosak az oroszlánokkal!”, mondogatta a dédanyám. „Agyafúrtak és semmitől sem félnek.” A dédanyámnak igaza volt. A csordának egy völgyben kellett haladnia, hogy elérje a folyót. És a völgy egyre szűkebb és szűkebb lett. A végén annyira összeszűkült, hogy az elefántok csak egyesével, egymás után haladva tudtak rajta átjutni. És az oroszlánok éppen ott várakoztak. Ott, ahol az elefántoknak nem volt hová menekülniük. Se jobbra, se balra nem volt menekvés – Abu egyszerre csak elhallgatott.

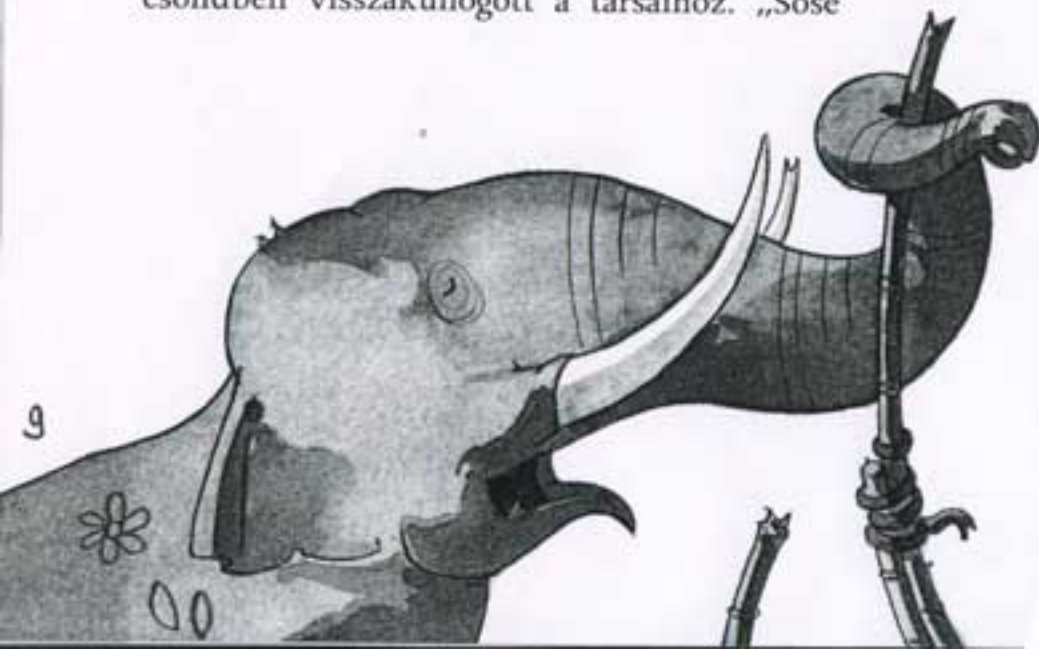
- És aztán mi történt? – faggatta türelmetlenül Marci.
- Amikor a dédanyám kilépett a szűk sziklahasadékból, a legerősebb, leghatalmasabb oroszlánnal került szemtől

szembe. „Adjátok nekünk a legkisebb, leggyengébb elefántot!”, kiáltotta az oroszlán. Mert még a legerősebb, leghesebb oroszlán sem tud egy kifejlett, nagy elefánttal megbirkózni. „Sajnálom, de a legkisebb elefánt nálunk a legerősebb”, felelte erre a dédanyám. „Akkor adjátok a legöregebbet, akire már nincsen szüksége a csordának!” „Én vagyok a legöregebb, de a családomnak szüksége van rám.” Erre már nagyon dühös lett az oroszlán: „Akkor adjátok egy be-
teget!” „De ő középen van. Hogy hozzuk ide előre? Túl szűk ehhez a hasadék.” – Abu elégedetten mo-

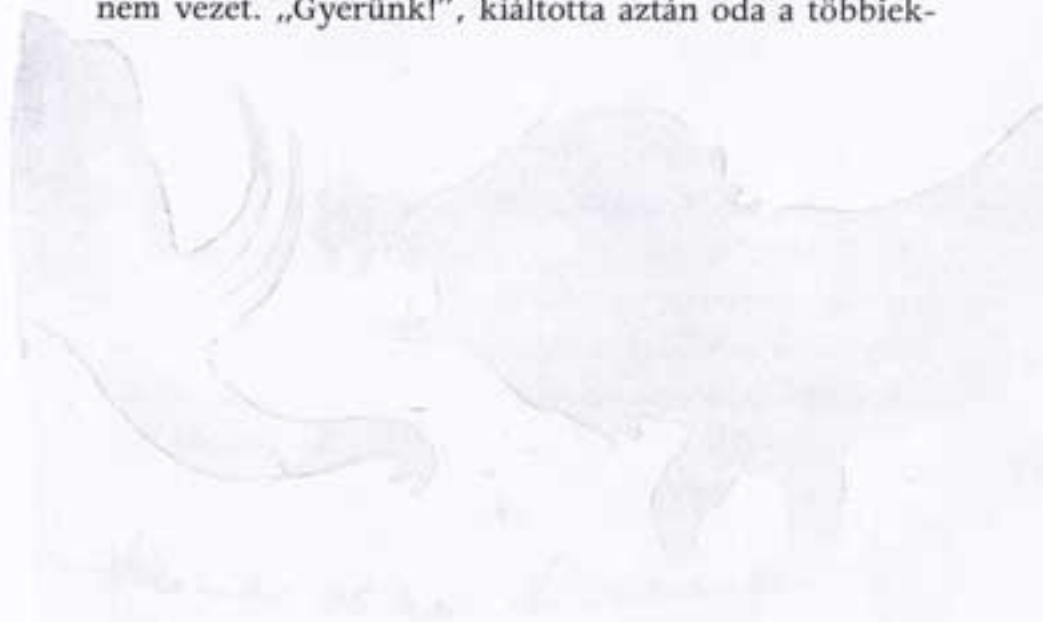

solygott mesélés közben. – „Hát akkor adjátok bárkit! Akárkivel megküzdünk!”, üvöltötte türelmetlenül az oroszlán. Alig tudta türtőztetni magát.

„De mi nem harcolunk senkivel. Nekünk ere nincs szükségünk”, felelte neki a dédanyám, és lehajolt az oroszlánhoz. Az oroszlánnak be kellett látnia, hogy a fogai bizony sokkal kisebbek, mint dédanyám agyari, amelyek ebben a pillanatban egyenesen rászégeződtek. És a dédanyám agyari még a mamutagyarnál is hosszabbak, erősebbek voltak. Ezt említettem már? „Most nagyon ravasznak hiszed magad, igaz?”, kérdezte az oroszlán morogva. És dédanyám bölcsességével nem tudott megküzdeni. Túl gyors volt ahhoz, hogy bölcs legyen. Ahhoz, hogy valaki igazán bölcs lehessen, sok időre és nyugalomra van ugyanis szükség. „Ma szerencsétek volt! Mert nem vagyunk annyira éhesek! Sőt valójában egyáltalán nem is vagyunk éhesek. De legközelebb iszonyú éhesek leszünk.” „Akkor egyetek faleveleket!”, felelte az oroszlán fenyegetésére dédanyám. Az oroszlán erre már semmit nem válaszolt. Csak néma csöndben visszakullogott a társaihoz. „Sose

bízz a növényevőkben!”, morgott közben maga elé. Semmi másra nem jók, csak arra, hogy felfalják őket. Jobb, ha nem áll velük szóba az ember. Mert az sehova nem vezet. „Gyerünk!”, kiáltotta aztán oda a többiek-

nek. „Ma nem vagyunk éhesek! Menjünk, igyunk valamit!” „Jaj, ne már! Megint csak szomjasak vagyunk?”, feleltek vissza az oroszlánok. De nem volt mit tenniük.

Abu ekkor beledugja az ormányát a folyóba, és boldogan buborékokat fúj a habokba.

– Tetszik a dédmamád! – lelkesedik Lili. – Szeretnék találkozni vele!

- Azt én is nagyon szeretném – bugyborékolja Abu.
- És él még? – kérdi Marci.
- Remélem! De már legalább hatvanéves. És az bizony nagyon sok egy elefánt életében.
- Te hány éves vagy? – érdeklődik erre Marci.
- Hát, ahogy elnézem az agyaramat, olyan tizenöt körül lehetek.

Tizenöt! Az háromszor annyi, mint Lili, és kétszer annyi, mint Marci.

– Mindenesetre – folytatja Abu egy idő után – az oroszlánok behúzták a farkukat, és eloldalogtak. A családom pedig zavartalanul folytathatta az útját.

És ekkor Abu minden egyes elefántnak felsorolja a nevét, ahogy egymás után előbukkannak a képzeletében a sziklahasadékból. És amikor a felsorolásban Csi-

lilamombéhoz ér, aki tizenkilencedik íziglen unokatestvére, és egyszer elveszett, és az egész csorda őt kereste mindenfelé, nos, ekkor a folyó hirtelen kanyarodik egyet, és meglátják, hogy mégiscsak véget ér valahol. Épp a szemük előtt. Ahol beleömlik a kéklő tengerbe.

